

Lipták Ildikó

AZ A PERVERZ

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 14.]

2020-02-23 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

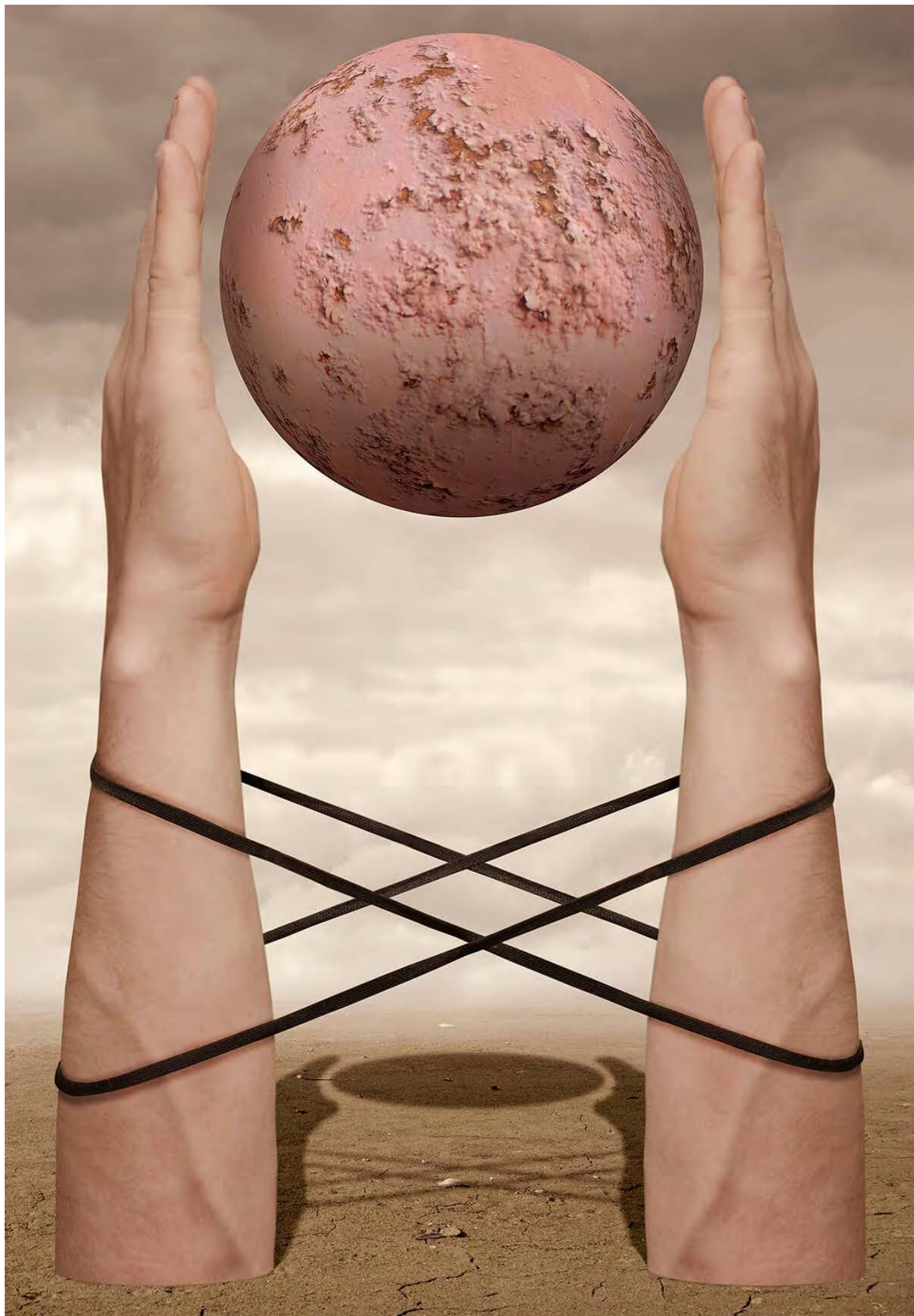
Nem sokan mondhatják el magukról, hogy huszonnégy óra alatt kétszer is elvesztették az eszméletüket. A patikus sem dicsekedett vele, igaz, ő a másodikról nem is tudott.

– Mondd meg, mit szoktál ajánlani a macskajajra, és behozatom a lánnyal!
Hamarosan szükséged lesz rá. Nem hittem, hogy így jössz haza! Az üzletet meg soha nem nyitjuk ki?

A patikusné kétségbeesésében éppúgy rángatta az ura grabancát, ahogyan a Nemzetiben látta a színésznőtől, akit a barátnőivel Sok Sárinak neveznek, mert „mindent túlsziláz”.

Langnak nem volt ereje védekezni. Ő maga is úgy nézte az asszonyt, mintha egy színjáték szereplője lenne. Éppoly idegennek is látta. „Talán tényleg be kellene vennem valamit.” Patikusként sokféle kezelési módszert ismer. Az üzletben árul mindenfélét, olyat is, amiről biztosan tudja, hogy humbug. Ahogy kedvenc professzorától tanulta: „nem az a gyógyszer, amiben hatóanyag van, hanem amiben hisznek annyira, hogy fordítson az állapotot”. Ő pedig a kutyaharapás szőrivel elvben hisz, főleg, amikor kisebb alkoholmérgezést kell kikúrálni. E magas tudomány alkalmazásához azonban tudnia kellett volna, mivel etették vagy itatták meg ott a telepen, de fogalma sem volt. Üres a feje, mint az a szépen csiszolt whiskey-s üveg a vitrinben.

- Szerintem most ne veszekedjünk! Talán, ha kialudnám magam...
- Szerintem meg itt az ideje, hogy elgondolkodjunk rajta, meddig lehet ezt csinálni!
- Szívem, megismétlem: nem tudom, hol voltam, és nem tudom, mi történt. Talán még mindig az az eszméletvesztés...
- Tudtam, hogy nem lesz jó, ha elmész azzal a..., azzal a... – a patikusné nehezen talált az őrnagyra illő jelzőt, és úgy érezte magát, mint a táblánál kínlódó iskolás gyerek – ... azzal a *perverzzel*.
- Perverz? Azért, mert ázsiai?
- Az őrnagyról beszélek. Mit tudom én, hogy az a japán is az-e! Nincs kizárva.
- Miből gondolod, hogy Alagi perverz? Kikezdett veled?
- Egy kismacskát hord a testén, az inge alatt! Szerinted ez normális? Nyilván azt akarja, hogy dörgölőzzön hozzá, hogy aztán...

Nehezére esett megfogalmazni, mit gondol. Különben is tudta, hogy ezek valójában az ő fantáziái. Kamaszlányként hányszor hallotta anyjától, hogy „az a férfi, amelyik a macskát szereti, nagyon jól bánik az asszonyokkal”. Sokáig tartott, míg megértette, miféle bánásról lehet szó. Sajnos, az ő ura nem kedveli a macskákat. Jó pár éve, a házasságuk hajnalán még próbálta megszerettetni vele, de aztán feladta, sőt, egy idő után azt is elhitte, hogy azért nem jó neki az ágyban a férjével, mert az nem bánik jól a macskákkal. Így lassan kikopott köztük minden testiség, s a férjéből sokszoros házasságtörő, belőle pedig ebből inspirálódó szerelem-szakértő lett.

A cseléd vagy nem hallotta a csengetést, vagy már úgy volt vele, hogy ebben az átjáróházban nyugodtan jöhet-mehet bárki, ahogy akar. És csakugyan, Alagi sem várta meg, hogy ajtót nyissanak. Belépett, karon ragadta az előszobában ácsorgó Langot, és a dolgozószobához sietett vele, a nyomukban igyekvő patikusnét pedig felszólította: „csukja be, kérem, az ajtót! Kívülről.”

– Te sem emlékszel pontosan, hogyan is volt? Veled mit csináltak?

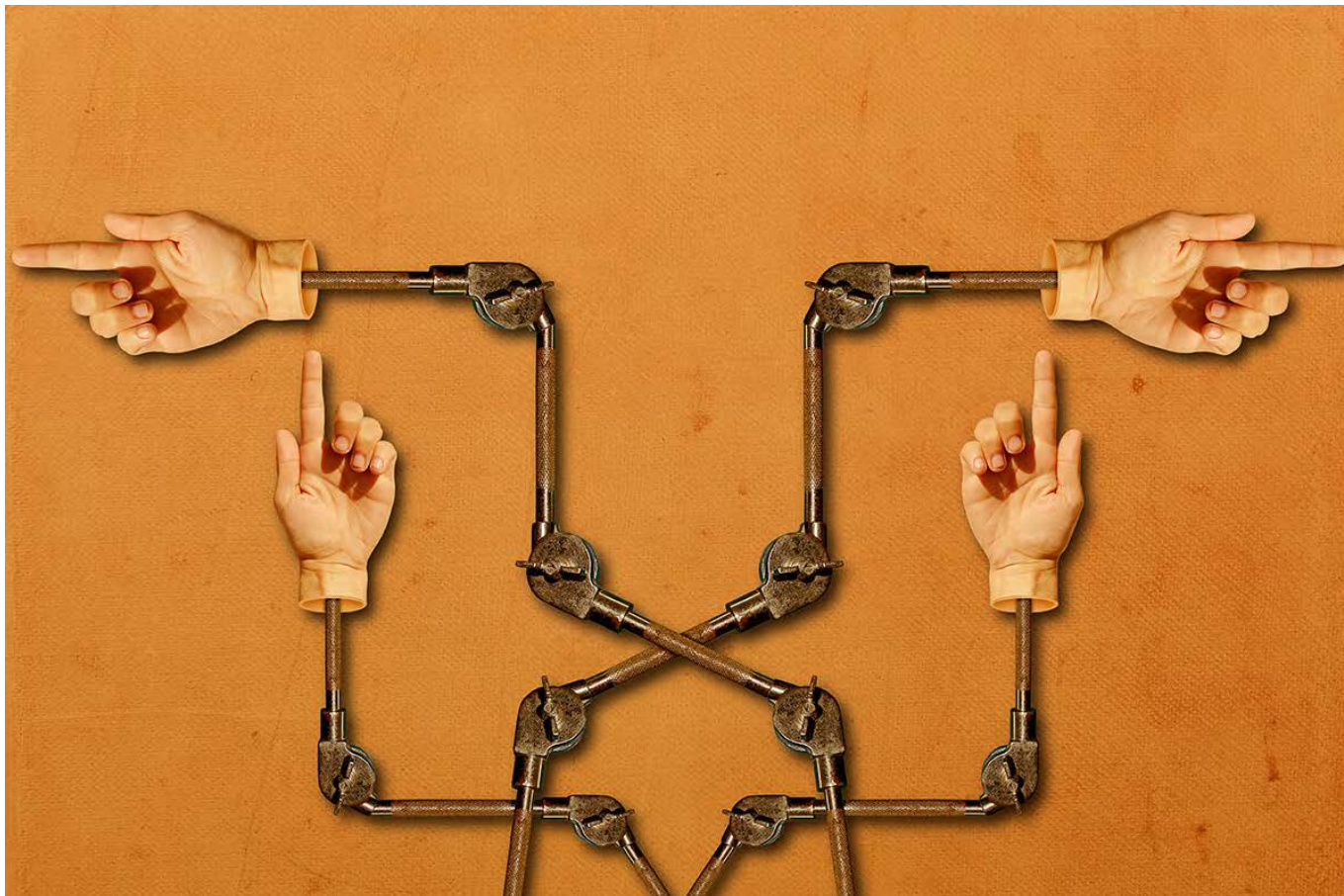
– Te? – értetlenkedett a patikus. Úgy emlékezett, hogy eddig magázódtak. Nem, mintha baja volna az ilyen közvetlenséggel, de lehet, ezt is csak azért nem képes felidézni, mert nem uralja a tudatát.

– Téged is rákötöttek arra a gépre? Amire azt mondták, hogy valami pszichológiai baromság? És neked is mutogattak olyan képeket?

A patikus, szemöldökét összehúzva igyekezett felidézni, mi is történt onnantól, hogy a japánnal és Alagival elhagyták a házukat. Az erdő, az ösvény, a magas drótkerítés... Igen, ez nagyjából megvan. No, de az a lebegés? Az nyilván marhaság! Élt már át hasonlót, még fiatalabb korában, amikor patikushallgató társaival kitalálták, hogy nem adnak olyan szereket a pácienseknek, amelyeket magukon ki nem próbáltak. Ő igen óvatos volt, meg tudott állni a legveszélyesebbek előtt, de a kevésbé mértéktartók sorsa örökre megpecsételődött. Míg Róbert és a hozzá hasonlóan

szilárd fiatalemberek csinos lányokkal, addig az elhajlók az ópiummal jegyezték el magukat egy életre. A tudatmódosítók után az ajzószeresek jöttek. Szükség is volt rájuk, mert versenyt hirdettek, hogy adott idő alatt ki tud több trófeát begyűjteni. Igen merész játék volt ez: nemcsak a mennyiségre, hanem a minőségre is kiterjedt. Így esett meg, hogy Lang összefeküdt öreg professzora hatvanegynéhány éves feleségével is. Nála ez volt a leg... Egy évfolyamtársa viszont nem állt meg, míg el nem dicsekedhetett egy tizenkét éves kislány megszerzésével. Lang akkor szállt ki a viadalból, amikor a legjobb barátja megpróbálta rávenni, hogy bújjanak ágyba *egymással*. Nem, nem az undor állította meg, épp ellenkezőleg: a heves vágy, ami rátört az ötlettől. „Nem vagyok buzi, nem vagyok buzi!” – ismételte magának, ahányszor elhatalmasodott rajta az epekedés. Na, akkor kérte meg, sebtében, Anna kezét, és döntött úgy, hogy amelyik nőt csak lehet, megszerez, hiszen minden egyes alkalom annak a bizonyítéka, hogy nincsenek ferde hajlamai. A feleségének is ezért mesél róla: „mielőtt még azt hinné...”

De hogy jön ez most ide? Miért tolakodott elő agyának legrejtettebb zugaiból az a sok fiatalkori szeleburdiság? Ja, igen, az a gépezet! Azt mondták, a legmodernebb kineziológiai eszközre teszik, ami szépen megmutatja, milyen aberrációkra vagyunk nyitottak. És csakugyan mutogattak mindenféle képeket is. A masina meg kirajzolta a legkülönbözőbb testtájak reakcióit. Így tudta meg, hogy szörnyen fél egy olyan állattól, aminek korábban a nevét sem hallotta, meg hogy valójában nem is a kék, hanem a piros a legvonzóbb szín a számára. És hogy – jaj, bárcsak ne emlékezne rá! – nemcsak az érett férfitest, hanem a meztelen kisfiúk látványa is elemi erővel hat rá. Azok a rohadékok! Mit be nem vetnek! De miért?!

Ezek szerint az őrnagyot, bár hamar kirúgták a komplexumból, eltávolítása előtt ugyancsak alávetették a vizsgálatnak, hogy legyen mivel zsarolni. Vajon mi lehet a gyengéje? Csak nem a macskák, ahogyan az asszony is megállapította? Pfúj! Érdekes, hogy ilyen becsmérőn említi a gépet, pedig a hazugságvizsgáló egész hasonló elven működik.

– Alagi úr, volna kedve..., akarom mondani, volna kedved elsétálni velem a Két Hattyúba? Itthon elfogyott az éltető nedű. Pedig az biztosan segítene a tisztánlátásban....

– Menjünk át a másik oldalra! – kérte az őrnagy, mintha az utcának az a fele, ahol nemsokkal korábban a japánnal mentek, meg lenne átkozva.

– Mondd csak, a kiscicád valóban mostanában tűnt el a telepről? Én úgy hallottam, évek óta veled van. Vagy az... az másik jószág volt?

– Nem asszony az, hogy cserélgessem. A macskát nem lehet bezárni, folyton kiszökik. Azt hittem, a szomszédba jár át, és ők csukják be, hogy egeret fogjon. Nem mintha ez értene az ilyesmihez, túl kicsi még hozzá.

– Kicsi? De, ha egyszer évek óta...

– Hm. Csakugyan. Valahogy eszembe sem jutott, hogy már fel kellett volna nőnie. Különös!

– Nem lehet, hogy nem mindig ugyanaz az állat tér vissza?

– Á, nem lehet összetéveszteni. Ennek hat karma van a hátsó lábán.

Szimával egyszerre értek a fogadóhoz. Némi habozás és udvariaskodás után azonban külön asztalhoz ültek, hiszen még annyi mindent kellett megbeszélniük négy szemközt, mielőtt másokat is beavatnak. Ha megteszik egyáltalán.

kép | shutterstock.com